

Introducere

Cartea aceasta s-a scris singură. Zi de zi, lună de lună. Majoritatea textelor cuprinse în ea le-am publicat în diferite reviste sau portaluri de-a lungul timpului. La sugestia cititorilor mei de a aduna toate scrierile la un loc s-a născut volumul pe care îl ții în mână. Ş-apoi m-am gândit că nu toți puteți accesa un blog. Sau că un blog nu e veşnic. Am îmbinat textele publicate în eter cu pagini de jurnal, însemnări de călătorie, texte motivaționale sau pur și simplu încercări de poezie. Exercițiu și provocare deopotrivă. De fapt, proiectul de suflet *hrisostomfilipescu.wordpress.com* înseamnă pentru mine o experiență deosebită. Am cunoscut astfel mulți oameni care m-au făcut să plâng, să râd și să mă bucur împreună cu ei. Toți suntem eroi principali ai poveștilor noastre de viață. E nefiresc să urăști toți trandafirii, pentru că te-ai înțepat într-un spin. E crud să nu crezi în iubire, doar pentru că cineva nu te-a iubit. E

nedrept să renunți la visele tale, dacă celălalt nu s-a împlinit.

Ca o continuare a volumului *Puține cuvinte, multă iubire* se materializează culegerea de texte *Puține lacrimi, multă bucurie* - cununie în vorbe tipărite celebrată între cele două publicații. Cuvintele adeseori provoacă lacrimi, iar iubirea aduce bucurie. Plângem pentru ce avem de plâns, ne scuturăm gulerul, ne ridicăm cu demnitate și mergem mai departe. Din căzături învățăm. Există iertare, iubire, binecuvântare! Să ne dăruim inima și mintea lui Hristos de la care învățăm Iubirea. Orice om poate fi iubit. Iubit pentru nimic sau pentru tot și pentru că Este. Dacă i-am mulțumi lui Dumnezeu pentru tot ce ne-a dăruit, nu am mai avea timp să ne plângem. În atelierul inimii e muncă de arheologie interioară. Pentru a ajunge la înviere este nevoie de cruce, de răstignire. Crucea odihnește, lacrima mângâie. Prin drumul săpat de lacrimi ne îndreptăm către bucurie. Iar învierea înseamnă revenirea la dragoste. Să privim lumea prin ochii iubirii și să surprindem lumina din viața oamenilor. Frumusețea este întotdeauna în ochii celui

care privește pentru că oamenii sunt ceea ce știm noi să găsim în ei. Purtăm viii și morții în noi și le dăm putere... Uneori mori de mai multe ori în aceeași clipă. Sunt persoane care te înțeleg dintr-o singură privire și persoane care nici după mii de cuvinte nu vor fi în stare să o facă.

Sunt momente în viață când lași armele jos și e nevoie să spui: gata! Când accepți că „e gata!”. Când cobori un obiect sau o ființă de pe pedestal și nu mai pui nimic în loc, ci alegi să pășești pe Cale. Cine pornește spre Hristos L-a și întâlnește.

Doamne, îmi așez obrazul la Tine în brațe să mă odihnesc...

Bucurie sfântă!

ieromonah HRISOSTOM FILIPESCU

Bucuria primăvăratecă a inimii

E primăvară. Soarele jucăuș începe să

își facă tot mai mult curaj. Verdele crud și timid colorează pământul. Copacii înmuguresc. Florile ne înmiresmează simțurile. Ghiocci, toporași, narcise, lăcrămioare, lalele. Totul se trezește la viață. Veselie, forță, vioiciune. Simfonie de culori. Prospețime, bucurie, răbdare.

Odată cu primăvara înflorim și noi sufletește. Noi provocări, noi dorințe, noi așteptări. Trecuți prin viroze sau astenii, ori nu, cu toții zâmbim la căldura oferită de anotimpul învierii. Suntem chemați să fim mai buni, mai frumoși, mai iertători, mai iubitori. Primăvara nu lasă loc de regrete, eșecuri, resentimente, pierderi, dezamăgiri. E timp doar pentru înflorit. Inima există pentru iubire și nu pentru orgolii, răutăți și lucruri mici. Să prețuim pe cei ce ne-au fost alături în iarna vieții și au rămas mereu aproape înfrumusețându-ne viața.

Căutăm noi începuturi, fabricate din momente mici, încântătoare. Să îndrăznim să

zâmbim, să fim fericiți și mulțumiți. Să ne îndreptăm privirea nu în jos, cu deznădejde, nu în sus, cu mândrie, nu la stânga sau la dreapta pentru comparații și frustrări, ci spre Lumină, spre Hristos. Florile își desfac petalele spre lumină. Privește cerul! Reverie!

Ești un boboc de floare ce se deschide primăvăratic: o îmbrățișare caldă, un zâmbet viu, o privire blândă, un compliment sincer. A fi bogat nu înseamnă cât de mult ai, ci cât de mult dăruiești.

Nu încetați să visați! Speranța e îngerul care zboară mereu în preajma voastră. Deschideți ochii sufletului, iertați precum copiii și iubiți fără condiționări. Lăsați primăvara să vă cuprindă și surprindă!

Nu contează cine te-a rănit, ci cine te-a făcut să zâmbești din nou

„Viața însăși e o stare de tranzit între naștere și moarte... un peron unde te zbați să ocupi un loc într-un tren... ești fericit că ai prins un loc la clasa I sau la fereastră... altul e necăjit că a rămas în picioare pe culoar... alții nu reușesc să se prindă nici de scări, rămân pe peron să aștepte următorul tren... Și fiecare uită, poate, un singur lucru... că trenurile astea nu duc nicăieri... cel care a ocupat un loc la fereastră este, fără să știe, egal cu cel care stă în picioare pe culoar și cu cel care vine abia cu următorul tren... în cele din urmă se vor întâlni toți undeva, într-un deșert, unde chiar sinele se transformă în nisip... în loc să se uite în jur, oamenii se împulzesc, se calcă în picioare, își dau ghionturi...” (Octavian Paler)

În fiecare zi ar fi bine să ascultăm puțină muzică, să citim câteva rânduri, să privim la ceva frumos și să rostim câteva cuvinte dulci, calde. Toată lumea râvnește la fericire, nimeni nu vrea durere, dar nu poți să ai curcubeu fără strop de ploaie.

Mugurele devine floare. În viață câștigi, pierzi, suferi, dar cel mai important este că înveți. Restul e abur, fum. Se cuvine să avem ochi care să vadă ce este mai bun și inimă care să ierte ce

este mai rău. Nu contează cine te-a rănit, ci cine te-a făcut să zâmbești din nou. Visează ca și cum ai trăi pentru totdeauna, trăiește ca și cum ai muri mâine. Timpul șterge, dar știe să păstreze, ca nimeni altul, ceea ce e menit să fie pierdut. Lasă să treacă ce a fost. Ai credință în ce va fi. Eroii sunt printre noi. Nu au costume speciale, nici dublă personalitate. Viața te poate surprinde oricând. Într-o clipă se termină totul și te trezești că Cineva te apasă pe piept. Resuscitare. Avem destule să ne spunem, nu-i așa?

Modestia este cartea de vizită a omului deștept. Nu trebuie să faci tot drumul până la destinație. Fă primul pas și vei ști care este următorul. Într-o dimineață, unui bătrân măturător de străzi, i s-a prezentat la lucru un tânăr care vroia să învețe meșteșugul măturatului. Tânărul luă măturoiul în mână, dar când se uită în depărtare și zări cât de lungă e strada se descurajă și spuse: „Nu o să terminăm de măturat strada aceasta nici în două zile, darămite într-o singură zi. Eu mă dau bătut”. Și se așează trist pe marginea trotuarului. Atunci bătrânul îi spuse: „Păi nu trebuie să te uiți în capătul străzii, căci așa nu mai faci niciodată nimic și te așezi deoparte. Mai un vin, mai o țuică, mai o țigară și aștepti să treacă timpul convins că nu se poate. Nu așa! Ia mătura în mână și nu te uita înainte!

Privește doar în jos, dă în stânga cu măturoiul, dă în dreapta cu măturoiul. Stânga-dreapta, stânga-dreapta și, fără să-ți dai seama, ai ajuns în capătul străzii”. Vezi astăzi, aici, acum, ce ai de făcut și fără să-ți dai seama ajungi la capătul străzii.

Inimile la început erau gemene. Și nu erau basme. Oamenii au creat legile și au definit părțile. Au apărut regulile, pedepsele. Conflictul a schimbat armele pentru a doborî țintele. Armurile de indiferență sunt spade care împiedică gloanțele privirii. Nu se văd rănilor, dar curge sângele. E cald și mult. Nici nu se văd semnele că s-ar încheia lupta. Ți se pare că este aproape la fel dar la un alt nivel. Greșit. Tu nu mai ești cel de ieri și mâine nu vei mai fi cel de astăzi. Crești, evoluezi, înveți. Când dorurile frunții ți le topești, în suflet sunt simfonii de lacrimi fără de popas. Nu lăsa drapelul negru să coboare în inimă a toamnă târzie... Un vis pierdut e un roman trecut, citit, pus în raft. Treci mai departe. Urmează și alte titluri, și alte romane. Nu îți este poftă de citit?

Rugăciuni. Se întâmplă minuni. Sufletele zâmbesc în felinare uitate de florăresele din colț în soare. Miraj. Plutim ușor. Singurătatea este pentru suflet ceea ce este dieta pentru trup. Momente de claritate. Mă uit pe vizor în sufletul